

[Wilhelm]

ville ligge 15-20 mia kr. under det niveau, det har i dag. Det var alt andet lige, og det var ikke vores påstand, men de forskellige fagministeriers vurdering af en sådan beskæftigelsesplan efter andre kriterier.

De er således ikke noget at finansiere, for det var i og for sig gjort. Men skal vi endelig snakke om finansiering af flere initiativer, vil vi da også gerne være med til det. Der er masser af erhvervstilskud, som er ukonstruktive, og som man kunne lægge om til fornuftige finansieringer af fornuftige initiativer. Der er beskatning af pensionsfondene, der er aftrapning af rentefradraget, der er beskatning af private fonde, der er nationalisering af vores undergrundsressourcer. Hvis man ikke lægger op med en sådan alternativ krisepolitik, er der faktisk ingen, der kan se noget alternativ i socialdemokratiet i forhold til den borgerlige regering, som spøger i kulissen.

Det, socialdemokratiet lægger op til nu, er med få ændringer en fortsættelse af en krisepolitik, som har ført frem til 300.000 arbejdsløse, og det udgør ikke noget alternativ, som vi også har hørt i dag både af statsministeren, der sagde: vi er nok ikke så uenige med dem dér ovre til højre, når det kommer til stykket, og af de konservative, som klart har erkendt, at de kun af taktiske grunde stemmer imod meget af det her, og at de ville gøre præcis det samme med afgifterne, med tilskuddene til arbejdsgiverne, med oprettelsen af praktikpladser gennem 30.000 kr.s tilskud osv., som nu ligger i martspakken og i afgiftsbuketten. De stemmer kun imod af taktiske grunde.

Det er klart, at en sådan politik for landets største arbejderparti ikke er egnet til at løfte nogen bevægelse, ikke er egnet til at skabe nogen entusiasme ude i den danske arbejderbevægelse. Man kunne lige så godt – og det kan i hvert fald ikke være mere nedværdigende for socialdemokratiet end at sidde for 17. gang og forhandle sig til aftaler, der ikke holder, med centrum-demokraterne – tage sig sammen og sige: nu må vi altså skifte spor for alvor og bruge disse andre kriterier, jeg har skitseret her, og så i givet fald gå ud med det og gøre det til et afstemningstema i befolkningen. Det kunne skabe noget nyt mod, det kunne skabe en vis selvbevidsthed også i den socialdemokratiske del af arbejderbevægelsen, som i dag er fuld-

stændig modløs og naturligvis ikke kan se noget alternativ mellem det dér og det, de andre vil gøre bagefter.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige til hr. Bernhard Baunsgaard, som påstår, at vi skulle have fremsat lovforslag, der vil give et provenutab på op mod 13 mia kr., at dér regner hr. Bernhard Baunsgaard nøjagtigt, som skatteminister regner, hvilket som regel er forkert, i alt fald på afgiftsområdet, idet man ikke regner med de kontraktive virkninger. Man regner således: hvis man sætter afgifterne 10 pct. i vejret, så stiger provenuet med 10 pct. Det er sjældent eller næsten aldrig givet. Sådan har man heller ikke regnet med de kontraktive virkninger af nogle af de forslag, vi har fremsat, og derfor kommer man til tal, som er alt for høje. At nogle af dem koster penge, erkender vi, men jeg mener, at vi i alt fald har lov til at fremsætte vores principielle målsætninger, lige så vel som regeringen har lov til at fremsætte sine, som også koster penge, og som man så søger at skaffe dækning for bagefter. Den villighed har vi skam også, hvis man følger den rette kurs.

Men lad mig sige om det, regeringen nu vil, at vi da villigt skal erkende, at det, regeringen har gjort, på væsentlige områder er aftalt mellem de forrige forligspartier. Vi erkender, at regeringen har gennemført dele af det, vi aftalte dengang. Det gælder negativ indkomstskat, det gælder pristalsreguleret afskrivningsgrundlag, det gælder forbedring af den særlige indkomstbeskatning, og det gælder flere andre ting. Det erkender vi at regeringen har gjort, vel fordi regeringen anså det, vi aftalte dengang, for at være fornuftigt.

Men siden synes det, som om regeringen ikke har kunnet aftale noget fornuftigt, i alt fald er der ikke meget nyt i det, der siden er fremkommet af det, der var aftalt dengang.

Vi er da også enige i det, som også var snakken dengang, at der især til de unge måtte skaffes enten en uddannelse eller arbejde. Det er vi stadig væk enige i. Der skal ikke være noget, der hedder arbejdsløshed hos de unge. Det har vi sagt vi totalt vil være med til at afskaffe, hvis bare man vil gøre det rigtigt og konsekvent og ikke bare på en usikker og famlende måde.